

נחש מעיים

דלת

"כי כיונה חרדה בחלונך
התחבטה, התלבטה נשמתי."
ח"נ ביאליק

הלילה ארבותי מול דלת חדרך הסגורה.
תשוקה חרופה מהלכת בלילה לבן,
הלון וארוב שוב ושוב כמו כלבה אסורה
בששלת חונקת, כבדה, של ברזל מלבן.

הלילה ארבותי מול דלת שלא נפתחה.
שחרתי לפתח ספוגת צפיה ולוהטת
בבקר חיקת והמשכת לתמן בשיחה.
בין ספלי הקפה האדיש נשמתי מתחבטת.

על השתיקה

כשזה קרה שתקתי, נאלמתי דם.
בלאט טפטף הרעל אל העצמות.
נחבאת מאחורי עינים עצומות,
הנפש נעלמה, הגוף נשאר עירם.

בזמן אשר קפא צנחתי לתהום
המלאה המון עינים ננעצות,
כמו אליס שצנחה לארץ בלהות
ובאזני השקט עוד ממשיך לרעם.

בְּסוּף שָׁב הָעוֹלָם לְסֹב עַל מְכוֹנוֹ.
בְּסוּף תִּקְתַּק שְׁעוֹן, הָאוֹר נִדְלַק בְּחֹדֶר,
אֶךְ זָכַר הַדְּקִירוֹת נוֹתֵר בְּמִבְטָכְכֶם,

כִּי כְּאֲשֶׁר הוּא בָּא, עוֹבֵר כְּאֵן לְתִמּוֹ,
הוֹלֵמֵת בְּאֲזְנֵי, רוֹעֵמֵת שְׁתִּיקֹתְכֶם.

נָשֵׁל

עוֹד מְעַט אֲנִי אֶקִּיא נְחֹשׁ מַעֲיָם,
שְׁחֹר וְשִׁמְנוֹנִי וְצֹהֵב עֵינַיִם
וְהוּא יֵצֵא, יִשְׁיֵל אוֹתִי כְּנִשְׁל,
אֲחֵר כֶּן: שׁוֹב לֹא אֶסְתַּבֵּךְ בְּכִשְׁל
צְעָדִים כְּבָדִים שֶׁל גּוֹף נוֹטֵף שְׁמֹן,
בְּסִבֵּךְ מְלִים רִיקוֹת, כִּי בָּא הַזְּמַן

וְהֵאֵמֵת שְׁבַעֲיָנִים הִרְעוֹת,
תְּזַחַל בֵּין רְגְלֵיכֶם הַנְּרַתְעוֹת
בְּגַעַל, אֵל תְּכַחֲשׁוּ: מֵאֲחֵר
מִדֵּי לְסַעְרוֹת דָּם קָר.